

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **A. T. L.**, narozen X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 11. 2018, č. j. CPR-19568-5/ČJ-2017-930310-C235,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze dne 3. 12. 2018 žalobce napadá v záhlaví označené rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 6. 2017, č. j. KRPS-92104-43/ČJ-2017-010025 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění, doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, byla stanovena v délce 1 (jednoho) roku, a doba k vycestování mu byla určena v délce 30 dnů od právní moci prvostupňového rozhodnutí.
2. Žalobce předně namítl nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Uvedl, že správní orgán je povinen rozhodovat na základě úplně zjištěného skutkového stavu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

V dané věci však správní orgán I. stupně opřel své rozhodnutí o domněnku nedostatečné integrace žalobce do společnosti na území České republiky, přičemž sám uvedl, že má o skutkovém stavu pochybnosti. Správní orgán I. stupně pochybil, když ze skutečnosti, že žalobce v průběhu správního řízení využil svého práva na překlad do rodného jazyka, dovodil, že žalobce neovládá český jazyk a proto se neintegroval do české společnosti. Žalovaná pak k námitce žalobce nezjedнала nápravu prvostupňového rozhodnutí, pouze jinými slovy argumentovala jako správní orgán I. stupně.

3. Dále žalobce brojil proti nezákonnosti postupu správních orgánů spočívající ve dvojím postihu jednoho jednání. Uvedl, že v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítal jeho nepřezkoumatelnost spočívající v neuvedení jednání, jehož se měl žalobce dopustit, a pro které je podle správního orgánu I. stupně pobyt žalobce na území České republiky v rozporu s veřejným zájmem. Z vypořádání námítky žalovanou, která uvedla, že „[V] daném případě se správní orgán zabýval nejen závažností nebo druhem protiprávního jednání účastníka řízení, kdy poukázal na důvod, pro který byla účastníku řízení zrušena platnost trvalého pobytu (k žádosti o povolení trvalého pobytu doložil údaj neodpovídající skutečnosti)“, je podle žalobce zřejmé, že jeho jednání je fakticky postihováno dvakrát. Poprvé bylo důvodem zrušení jeho povolení k trvalému pobytu, podruhé je důvodem pro stanovení délky správního vyhoštění.
4. Konečně žalobce namítal, že správní orgán I. stupně velmi obecně a nepřezkoumatelně odůvodnil stanovenou dobu správního vyhoštění. Žalovaná sice obsáhle uvedla, co všechno bylo zdůvodněno, avšak neuvedla, proč je právě stanovená doba adekvátní, na rozdíl například od doby šesti měsíců nebo ještě kratší.
5. Žalovaná vzhledem k tomu, že žalobní body byly totožné s odvolacími námitkami, odkázala plně na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhla, aby byla žaloba zamítnuta. Žalovaná neshledala ve svém postupu žádné pochybení.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

6. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby.
7. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Při přezkumu vycházel soud ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
8. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem souhlasili.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

9. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 20. 3. 2017 byl žalobce v rámci silniční kontroly v obci B. kontrolován hlídkou Policie České republiky. Při kontrole žalobce předložil doklad k povolení k pobytu č. X. Lustrací provedenou na základě předloženého dokladu bylo zjištěno, že dne 18. 6. 2016 bylo pravomocně rozhodnuto o ukončení trvalého pobytu žalobce a byla mu stanovena lhůta 30 dní k vycestování z území České republiky.

10. Na základě uvedeného bylo s žalobcem ještě dne 20. 3. 2017 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl k věci správním orgánem I. stupně za přítomnosti ustanoveného tlumočníka a svého zástupce vyslechnut; odmítl však vypovídat. K výzvě správního orgánu I. stupně zástupce žalobce sdělil, že žalobce odcestoval do zahraničí na návštěvu rodiny. Uvedl, že žalobce se na území České republiky integroval, žije zde řadu let, získal dokonce nejvyšší pobytové oprávnění, které mu bylo nespravedlivě v důsledku nesprávného postupu školy při jeho zkoušce z českého jazyka zrušeno. Na území České republiky má veškerý majetek a podnikání, které budoval řadu let. Žalobce se obává ztráty zdroje příjmu, z něhož živí svoji rodinu ve V. Proti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu podal žalobu (vedena byla u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 45 A 43/2017), s níž spojil žádost o přiznání odkladného účinku. Krajským soudem v Praze bylo správnímu orgánu I. stupně dne 26. 4. 2017 sděleno, že žalobě nebyl přiznán odkladný účinek.
11. Správní orgán I. stupně si k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování žalobce u Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) vyžádal závazné stanovisko dle § 120a zákona o pobytu cizinců. V závazném stanovisku ze dne 15. 5. 2017 ministerstvo uvedlo, že neshledalo důvody ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, které by znemožňovaly vycestování žalobce do V. s. r., a uzavřelo proto, že vycestování žalobce je možné.
12. Dne 24. 5. 2017 bylo žalobci prostřednictvím jeho zástupce doručeno vyrozumění správního orgánu I. stupně o ukončení shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci ve smyslu § 36 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce byl poučen o svém právu se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům rozhodnutí ve lhůtě 7 dnů od doručení vyrozumění. Žalobce s k podkladům rozhodnutí nevyjádřil.
13. Dne 16. 6. 2017 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým správní orgán I. stupně rozhodl o správním vyhoštění žalobce a uložil mu zákaz vstupu na území členských států Evropské unie po dobu jednoho roku. Současně byla žalobci stanovena doba k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů.
14. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. Odvolací námitky obsahově odpovídaly námitkám uplatněným v posléze podané žalobě. Žalobce uvedl, že správní orgán I. stupně rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a založil rozhodnutí na spekulacích, když ze skutečnosti, že žalobce využil svého práva na překlad do rodného jazyka, dovodil, že žalobce neovládá český jazyk a proto nemůže být integrován do české společnosti. Dále namítl nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, neboť z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá, jaké jednání žalobce je podle správního orgánu I. stupně v rozporu s veřejným zájmem, ani jakými úvahami se správní orgán I. stupně řídil při hodnocení závažnosti tohoto jednání. Konečně namíтал, že správní orgán I. stupně nedostatečně odůvodnil délku stanovené doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie.
15. Dne 16. 7. 2018 bylo žalobci doručeno vyrozumění žalované o možnosti nahlédnout do správního spisu a seznámit se s podklady rozhodnutí do 10 dnů od doručení vyrozumění a právu se k podkladům rozhodnutí vyjádřit do 5 dnů od seznámení se se spisovým materiálem. Žalobce dne 26. 7. 2018 nahlédl do správního spisu a pořídil si jeho fotokopii.

Práva vyjádřit se k podkladům nevyužil.

16. Dne 21. 11.2018 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, kterým zamítla odvolání žalobce a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. Žalovaná neshledala námitky žalobce opodstatněnými. Uvedla, že dle § 174a zákona o pobytu cizinců není správní orgán povinen zkoumat znalost jazyka hostitelské země, závěr správního orgánu I. stupně v tomto ohledu není pro rozhodnutí podstatný. Žalovaná dále uvedla, že prvostupňové rozhodnutí splňuje všechny náležitosti stanovené § 68 odst. 3 správního řádu, neboť jsou uvedeny důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání i úvahy, kterými se správní orgán I. stupně při jejich hodnocení řídil. Žalovaná dále uvedla, že ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců bylo aplikováno zcela správně, neboť bylo bez pochybnosti prokázáno, že žalobce od 19. 7. 2016 do 20. 3. 2017 pobýval na území České republiky, ač k tomu nebyl oprávněn. K námitce nedostatečného odůvodnění stanovené doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně vzal v úvahu jak délku nelegálního pobytu žalobce na území České republiky, tak i skutečnost, že v České republice žalobce legálně pobýval od roku 2007. Ze strany žalobce se nejednalo o žádné dílčí či evidenční pochybení, když poté, co pozbyl pobytové oprávnění, z České republiky nevycestoval. Navíc, kdyby nebyl hlídkou Policie České republiky kontrolován, pokračoval by v tomto jednání i nadále. Je proto na místě, aby žalobce nesl následky svého protiprávního jednání v podobě správního vyhoštění na dobu 1 roku.

Posouzení žalobních bodů

17. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
18. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
19. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
20. Z výše uvedených ustanovení vyplývá, že správní orgán rozhodne o vyhoštění cizince a stanoví dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské Unie, pokud cizinec neoprávněně pobývá na území. Správní orgán je povinen posoudit přiměřenost zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, při zohlednění stanovených hodnotících kritérií. V této souvislosti lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34, v němž Nejvyšší správní soud mimo jiné vyslovil, že „[u]stanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o možnosti správního vyhoštění cizince.

Správní orgán musí vedle jednotlivých aspektů obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna. Správní orgán nemusí všech jedenáct kritérií v rozhodnutí výslovně vyjmenovávat. Je však třeba trvat na požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu k nim činil skutková zjištění a posuzoval je.“

21. Soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť důvodnost takové námitky by bránila jeho věcnému přezkumu. Žalobce nepřezkoumatelnost rozhodnutí namítal pouze obecně, aniž by konkretizoval, v čem nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřuje (zda v nedostatku důvodů nebo v jeho nesrozumitelnosti). Uvedl pouze, že nepřezkoumatelnost namítal již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.
22. O nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů jde tehdy, jestliže z jeho odůvodnění, a to ani v kontextu obsahu správního spisu, nelze seznat důvody, proč správní orgán rozhodl určitým způsobem. Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost pak je takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jak správní orgán ve věci rozhodl, či jehož výrok je vnitřně rozporný. Dílčí nedostatky odůvodnění v podobě například drobných nepřesností či neobratnosti ve vyjadřování ovšem nepřezkoumatelnost rozhodnutí nezakládají.
23. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, z jakých důkazů správní orgány při rozhodování vycházely a jak byly tyto důkazy zhodnoceny. Z odůvodnění je zjevné, jaké závěry žalovaná zaujala ve vztahu k uplatněným námitkám žalobce a na základě jakých skutečností k nim dospěla. Žalovaná rovněž odkázala na konkrétní ustanovení právních předpisů, ze kterých při svém rozhodování vycházela. Z napadeného rozhodnutí vyplývá jednoznačný právní názor žalované. Napadené rozhodnutí je zároveň srozumitelné a obsahuje zákonné náležitosti rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 2 správního řádu. Soud proto nemá rozhodnutí žalované za nepřezkoumatelné a žalobní bod je tak nedůvodný.
24. Žalobce dále tvrdí, že žalovaná nezjedнала nápravu, když žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítal, že uplatnění práva na tlumočnicka nemůže jít žalobci k tíži. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaná, jde-li o posouzení míry integrace žalobce v České republice v souvislosti s jeho znalostí českého jazyka, s žalobcovou námitkou, že skutečnost, že žalobce využil práva na tlumočení do rodného jazyka nelze přičítat k jeho tíži, vyslovila souhlas; současně poukázala na to, že posuzování znalosti jazyka ani není v kompetenci správního orgánu I. stupně. Není tedy pravda, jak se snaží tvrdit žalobce, že žalovaná toliko jinými slovy opakovala závěry učiněné správním orgánem I. stupně. Naopak, žalovaná s žalobcem v tomto ohledu souhlasila. Námitku však neshledala důvodnou, neboť uzavřela, že úroveň znalosti jazyka hostitelské země není obsažena v kritériích ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Není ji tedy potřeba prokazovat. Jinými slovy žalovaná posouzení, zda žalobce ovládá či neovládá český jazyk, nepovažovala pro zhodnocení přiměřenosti zásahu do rodinného nebo soukromého života za rozhodné. V odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjmenovala, k jakým okolnostem bylo při posouzení dopadů rozhodnutí přihlédnuto (charakter protiprávního jednání žalobce, délka předchozího oprávněného a neoprávněného pobytu na území České republiky, jeho věk, ekonomické poměry a rodinné vazby). Znalostí resp. neznalostí českého jazyka nebylo třeba se zabývat, neboť již jen na základě vyjmenovaných kritérií mohl správní orgán I. stupně a následně i žalovaná uzavřít, že rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života

žalobce, když má rodinu v zemi původu, ovládá rodný jazyk, navíc je v produktivním věku, jeho reintegraci tak nic nebrání.

25. Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že případná neznalost českého jazyka rozhodnutí správních orgánů nemohla nikterak ovlivnit. Pokud správní orgán I. stupně o žalobcově znalosti jazyka a s tím související mírou jeho integrace v České republice polemizoval, žalovaná k této otázce nepřihlížela, neboť aniž by úroveň znalosti českého jazyka žalobce jakkoliv hodnotila, shledala, že v daném případě byla prokazatelně naplněna skutková podstata ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, když žalobce na území České republiky pobýval více než osm měsíců, aniž by k tomu byl oprávněn. Zároveň rozhodnutí správního orgánu I. stupně posoudila na základě dostupných informací jako přiměřené ve smyslu ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců; ostatně v tomto směru žalobce ani ničeho nenamítal.
26. Soud v této souvislosti připomíná, že správní řízení je ovládáno tzv. zásadou jednotnosti řízení. Z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek a případné nedostatky mohou být v odvolacím řízení napraveny. V posuzované věci jsou z napadeného rozhodnutí dostatečně patrné důvody rozhodnutí. Je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaná vycházela i to, jakými úvahami se při jeho hodnocení řídila. Žalobní bod není důvodný.
27. Dále žalobce brojil proti dvojímu postihu téhož jednání. Uvedl, že jednání, které bylo důvodem zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu, nemůže odůvodňovat stanovení délky správního vyhoštění. Námitku soud neshledává důvodnou. Žalobce odkazuje na část odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaná uvádí, k čemu všemu správní orgán I. stupně přihlédl, jde-li o hodnocení závažnosti žalobcova protiprávního jednání (tj. jeho neoprávněné osm měsíců trvající setrvání na území České republiky poté, co mu bylo pravomocně zrušeno povolení k trvalému pobytu, jak žalovaná upřesňuje na straně 5. napadeného rozhodnutí) ve smyslu ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná na tomto místě uvádí, že správní orgán I. stupně v této souvislosti poukázal jednak na důvod zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu a jednak na skutečnost, že i po zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce od 19. 7. 2016 do 20. 3. 2017 setrval na území České republiky, aniž by k tomu byl oprávněn, a tímto jednáním porušoval zákony České republiky. Z uvedeného však nikterak nevyplývá, že by důvod zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu byl důvodem pro stanovení délky správního vyhoštění. Naopak, odůvodnění stanovené doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské Unie, se žalovaná věnuje na stranách 6. a 7. napadeného rozhodnutí (viz níže).
28. Konečně žalobce namítal, že žalovaná přes jeho námitku dostatečně neodůvodnila délku stanovené doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské Unie, když neuvedla, proč je tato doba adekvátní na rozdíl například od doby šesti měsíců nebo kratší.
29. K tomu soud předně uvádí, že otázka „přísnosti“ rozhodnutí o vyhoštění spadá do oblasti správního uvážení správních orgánů, přičemž „soud přezkouvává správní uvážení pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 1992, č. j. 6 A 6/1992 – 3). Soud totiž při přezkouvání žalobou napadeného rozhodnutí, které je výsledkem

aplikace správního uvážení, není oprávněn nahradit diskreci správního orgánu uvážením vlastním, neboť by tím nepřiměřeně zasahoval do činnosti správních orgánů. Výkon správního uvážení však musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil či nepřekročil jeho meze. V opačném případě je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 1 Azs 363/2016 – 25). Žalovaná v této souvislosti v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že správní orgán I. stupně při posuzování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců posuzoval všechny uvedené skutečnosti, k nimž současně přihlédl i při stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské Unie, v délce jednoho roku. Zákon o pobytu cizinců stanoví v § 119 odst. 1 písm. c), že pro uvedené případy lze dobu, po níž nelze cizinci povolit vstup na území, stanovit až na tři roky. Správní orgán tedy nevybočil ze zákonem stanoveného rozpětí. Pokud jde o stanovení konkrétní délky vyhoštění, je z rozhodnutí žalované (jakož i z prvostupňového rozhodnutí) zjevné, že hodnotila především skutečnost, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně osm měsíců přesto, že s ohledem na délku svého předchozího oprávněného pobytu (cca od roku 2007) věděl nebo mohl vědět, jaká jsou jeho základní práva a povinnosti z hlediska zákona o pobytu cizinců. Posoudila, že ze strany žalobce nešlo o dílčí administrativní či evidenční pochybení, ale o zásadní nerespektování základní povinnosti vycestovat poté, co mu skončilo pobytové oprávnění. Žalovaná rovněž uvedla, že pokud by žalobce nebyl hlídkou Policie České republiky kontrolován, pokračoval by ve svém protiprávním jednání i nadále, v jeho jednání nebyla zjištěna žádná snaha o nápravu. Žalovaná dodala, že stanovená doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské Unie, je přiměřená vzhledem k okolnostem případu a způsobu, jakým je v obdobných případech rozhodováno. Uvedený závěr svědčí o tom, že se žalovaná délkou vyhoštění řádně zabývala a za podklad svého rozhodnutí vzala všechny v dané věci významné okolnosti.

30. S ohledem na výše uvedené shledává soud odůvodnění délky stanovené doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské Unie, ze strany žalované zcela dostatečným. Žalovaná přezkoumatelným způsobem uvedla, k jakým konkrétním okolnostem bylo při stanovení této doby přihlíženo, posoudila protiprávní jednání žalobce spočívající v jeho pobytu na území České republiky bez příslušného povolení k pobytu. Z napadeného rozhodnutí je zjevné, z jakých důvodů správní orgány obou stupňů dobu jednoho roku považovaly za přiměřenou. Požadavek žalobce, aby nad rámec uvedeného uváděly, proč nebyla stanovena doba kratší, není případný. Skutečnost, že správní orgány ve svých rozhodnutích výslovně neuvedou, z jakého důvodu nebyla cizinci uložena kratší doba vyhoštění, ještě neznamená, že tuto alternativu nezvažovaly. Za daných skutkových okolností však podmínky pro uložení kratší doby vyhoštění nenalezly. Námitka žalobce není důvodná.
31. Soud pouze pro úplnost poznamenává, že žaloba, jíž se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované, kterým bylo pro opožděnost zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 19. 12. 2018, č. j. 45 A 43/2017 – 48, jako nedůvodná zamítnuta. Soud dospěl (ve shodě se správními orgány) k závěru, že odvolání bylo podáno opožděně. V soudním řízení, v němž je posuzována žalobní námitka ohledně včasnosti odvolání, se soud věcným přezkumem prvostupňového rozhodnutí (rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění) nezabývá a podle ustálené judikatury zabývat ani nemůže.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

32. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 31. ledna 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně